

Un cuvânt de mângâiere pentru momentele grave

De când păcatul a intrat în lume, și odată cu el moartea, lacrimile au curs și inimile s-au întristat. Ce sentimente trebuie să fi cuprins primul cuplu uman când și-a văzut fiul iubit zăcând în fața lor, ucis de mâna fratelui său, când ochii lor au văzut pentru prima dată un cadavru și au trebuit să-și spună: „Aceasta este răsplata faptelor noastre, a neascultării noastre!” *Abel*, adică suflare sau nimic, îl numiseră ei, și cât de repede se dovedise corectitudinea acestui nume! El venise și plecase ca o suflare. Imediat ce l-au văzut pe băiat crescând, imediat ce a devenit bărbat, a venit ceasul despărțirii, și cât de amar a fost pentru bieții părinți!

Milenii mai târziu, cuvântul DOMNULUI a venit la profetul Ezechiel: „Fiu al omului, iată, cu o lovitură voi lua de la tine plăcerea ochilor tăi. Totuși să nu jalești și să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, nu face plângere pentru morți” [Ezechiel 24.16,17]. Acolo fiul iubit, care prin credință adusese o jertfă mai excelentă decât Cain, aici soția dragă, cea asupra căreia ochiul profetului se odihni cu plăcere, în care inima lui se încrezuse și care îi făcuse bine și nu rău în toate zilele vieții ei. Acolo dovada stării teribile a omului după cădere, aici imaginea judecății care urma să vină peste casa și poporul pământesc al lui Dumnezeu. Două cazuri foarte diferite, dar ambele arată într-un mod șocant ce a adus păcatul în lume.

Și noi suntem adesea profund mișcați, chiar zguduiți până în măduva oaselor, în fața „împăratului spaimelor” [Iov 18.14]. Astăzi soțul iubit, purtătorul de grijă credincios al familiei, mâine o soție dragă, mama iubitoare a unui număr mare de copii, este chemată brusc și neașteptat. Aproape că nu-ți vine să crezi. Involuntar gura spune: „Este *posibil* așa ceva?”, inima întreabă: „*De ce? De ce?*” Lovitura care a lovit familia este grea, nespus de grea, suferința care s-a abătut asupra ei este dureroasă, extrem de dureroasă. A fost creat un gol, a fost provocată o rană, care cu greu ar putea fi mai mare sau mai sensibilă.

Dar - O, Dumnezeu fie lăudat pentru acest dar! - noi nu stăm nici împietriți, zdrobiți la pământ, așa cum au stat odată părinții lui Abel, și nici Dumnezeu *nu* ne poruncește să nu plângem sau să nu jelim pentru, că a pus un darac al judecății Sale, ca în vremea lui Ezechiel. Nu, *dragostea și înțelepciunea* lui Dumnezeu au acționat, într-adevăr ciudat, destul de incomprehensibil pentru moment, dar credința se ține tare: „Acțiunile Sale sunt întotdeauna binecuvântate, chiar și atunci când ni se par grele”, și nu Îi atribuie nimic absurd lui Dumnezeu. De asemenea, credința a auzit despre răbdarea lui Iov și „a văzut sfârșitul Domnului, că Domnul este plin de milă și îndurător” [Iacov 4.11], că El lovește dar și leagă, rănește dar și vindecă. Credința își spune din toată inima Aminul la cuvintele lui Ieremia: „este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârșesc. Ele sunt noi *în fiecare dimineață*” [Plângerile lui Ieremia 3.22,23]; și știe că „dacă întristează, El va avea milă, după mulțimea îndurărilor Sale. Pentru că El nu necăjește, nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor” [Plângerile lui Ieremia 3.32,33]. Credința Îl cunoaște pe Dumnezeul *oricărei* mângâieri, care îi ridică pe cei doborâți, Îl cunoaște pe Marele Preot milostiv și credincios, care a plâns odată cu cei care plâneau și astăzi, punându-și mâna dreaptă peste noi, ne strigă: „Eu sunt! Nu te teme, crede numai!” [Luca 8.50].

Spuneți-mi, nu am experimentat noi credincioșia Sa și certitudinea neîndoielnică a promisiunilor Sale de *nenumărate ori* în trecut, nu le-am experimentat *în așa fel* încât nu am putut decât să ne minunăm și să ne închinăm? A făcut El vreodată o greșală? Noi am făcut multe, dar El nu a făcut niciodată. Ar trebui să o facă astăzi? Să fi uitat El să fie milostiv? Sau

să Își închidă îndurările în furie? Niciodată! Astfel Asaf, cântărețul DOMNULUI, prăbușindu-se sub amărăciunea întrebărilor unei inimi care nu *voia* să fie mângâiată, a întrebat odată, dar apoi a adăugat rușinat: „Aceasta este slăbiciunea mea”, cauza nenorocirii mele (Psalmul 77.10). Nu, bunătatea Sa *nu* s-a sfârșit, iar cuvântul Său rămâne ferm pentru totdeauna. Chiar și căile, pe care El ne conduce astăzi, nu vor face decât să dovedească în cele din urmă că El este „plin de milă și îndurător”. De aceea, Domnul să ne dăruiască și să sporească în noi toți credința care, privind cu fermitate la Isus, ne permite să pășim pe valurile furtunoase ale mării!

„Dar”, suspină inima bărbatului singuratic, a văduvei îndurerate - și acum nu-I putem mulțumi lui Dumnezeu pentru acest „dar”, deși îl înțelegem bine – „dacă aș ști măcar cum vrea Dumnezeu să mă conducă mai departe, pe mine și pe ai mei, după ce soarele a apus și a devenit atât de întuneric în jurul meu? O, dacă El m-ar lăsa să cunosc calea Lui!”

Ce i-a răspuns odată milostivul Dumnezeu slujitorului Său șovăitor, atunci când s-a confruntat cu sarcina de a conduce poporul răzvrătit în Țara Promisă, la începutul călătoriei în pustie? „*Fața Mea* va merge cu tine și *îți* voi da odihnă” [Exodul 33.14]; iar după aceea, când Moise aruncă din nou povara poporului numeros asupra lui Dumnezeu și Îi cere să îl despartă de toate celelalte popoare ale pământului: „Voi face și lucrul acesta, pe care-l spui acum, pentru că ai căpătat *favoare* în ochii Mei și te cunosc *pe nume*” [Exodul 33.17].

Nu este suficient aceasta? Nu este infinit mai mult și mai mare decât cunoașterea dinainte a ceea ce va urma? Credința răspunde: Da! și adaugă, deși cu lacrimi: „Chiar dacă nu *sînt* deloc puterea Ta, Tu *totuși* mă conduci la țel, *chiar și prin noapte*”. Și vrem să știm care este sfârșitul unei astfel de călătorii a credinței? Moise însuși ne-o spune la sfârșitul călătoriei și al slujirii sale. El invită cerul și pământul să asculte cuvintele gurii sale. Învățătura lui picură ca ploaia și vorbirea lui curge ca roua: „*El este Stânca*, lucrarea Sa este *desăvârșită*, pentru că *toate* căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al *credincioșiei* și în El *nu este înșelăciune*, El este drept și adevărat.” [Deuteronomul 32.4].

De aceea „*priviți în sus! Noaptea* fuge, zorii răsar” - acea dimineață *fără nori*, în care Îl vom vedea pe Acela în care am crezut, care i-a spus odată Martei: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată” [Ioan 11.23,24], iar după aceea, în prezența mormântului și a mirosului de putreziciune: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?” [Ioan 11.40].

O, cum vom vedea această glorie într-o zi, când credința se va transforma în vedere și speranța se va sfârși în Canaanul ceresc de sus - când Isus va veni, îi va învia pe sfinții care au adormit, îi va transforma pe cei vii, iar noi vom fi atunci *cu toții* răpiți să-L întâlnim, pentru a fi cu El pentru totdeauna! Atunci îi vom revedea, de asemenea, pe toți cei dragi care au plecat înaintea noastră în credință și, transformați împreună cu ei în chipul Său, Îl vom vedea așa cum este. Atunci lacrimile vor fi uscate, toate întrebările vor fi rezolvate, dar și boabele de aur ale credinței, care s-au dovedit în creuzetul necazurilor, vor străluci „spre lauda, gloria și cinstea” Celui care a umblat și El cu noi în cuptorul de foc și ne-a acoperit cu mâna Sa ocrotitoare, pentru ca jarul să nu ne ajungă.

Ferice este omul care se încrede în El!

Roagă-te și nu sta cu capul plecat

Dacă îți lipsește ceva, ei bine, iată un sfat: revarsă-ți inima înaintea Lui; spune-o doar liber și nu-i ascunde nimic. Orice ar fi, arunc-o grămadă înaintea Lui, ca și cum ți-ai deschide inima unui prieten bun. Lui Îi place să te audă și te va ajuta și sfătui cu plăcere. Nu te rușina de El și nu te gândi că este prea mare sau prea mult. Descarcă-te cu încredere, chiar dacă sunt saci plini de lipsuri. Scoateți totul la iveală! El este mai mare și poate și va face mai mult decât slăbiciunile noastre. Numai nu-I da doar o parte din ele! El nu este genul de persoană căreia I-ai putea prezenta prea multe rugăminți și implorări. Cu cât ceri mai mult, cu atât te va asculta mai mult. Varsă totul, nu picura și nu economisi exagerat, pentru că El nu va picura și nu va economisi exagerat, ci te va inunda.

Trebuie să înveți să strigi și să nu stai singur sau întins pe bancă, lăsându-ți capul în jos și scuturându-l, mușcându-te și devorându-te cu gândurile tale, îngrijorându-te și căutând cum să scapi de ele, și uitându-te doar la cât de rău ești, cât de mult doare, ce persoană mizerabilă ești. Dar adio, netrebnic leneș, cazi în genunchi, ridică-ți mâinile și ochii la cer și plânge, jlește și spune-i lui Dumnezeu nenorocirea ta! Rugăciunea, arătarea suferinței, ridicarea mâinilor sunt cele mai plăcute jertfe pentru Dumnezeu. El dorește, El vrea ca tu însuși să-I prezinți nenorocirea ta, nu să o lași asupra ta și să te târăști, să te rozi și să te chinui cu ea, ca să poți face două, da, zece și o sută din nenorocirea ta.

Luther.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Ein Trostwort für ernste Stunden*”